

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

B-sigma s.r.o., IČ 28343719
se sídlem náměstí 14. října 1307/2, Praha 5,
zastoupený advokátkou Mgr. Hanou Baláčovou,
se sídlem Koliště 55, Brno

proti
žalovanému

Finanční úřad pro hlavní město Prahu
Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č.j. 4363620/20/2000-11452-107363,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č.j. 4363620/20/2000-11452-107363, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. K vymožení daňového nedoplatku v celkové výši 24.021.719,- Kč vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 5 (dále též „správce daně“) dne 4. 2. 2020 exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu č.j. 843225/20/2005-80542-111026 (dále též „exekuční příkaz“). Exekučním titulem byl dle ust. § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu vykonatelný Výkaz nedoplatků č.j. 843226/20/2005-80542-111026 ze dne 3. 2. 2020 (dále též „výkaz nedoplatků“).
2. Exekuční příkaz nabyt právní moci dne 10. 2. 2020. Dne 24. 2. 2020 (tj. 14-tý den po doručení exekučního příkazu žalobci) bylo doručeno správci daně podání, které bylo nazvané „Návrh povinné na zastavení exekuce dle ust. § 181 odst. 2 písm. i) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád“ (dále jen „návrh“). K návrhu nebyly připojeny žádné přílohy. Návrh žalovaný posoudil jako námitky ve smyslu ust. § 159 odst. 1 daňového řádu proti exekučnímu příkazu s odůvodněním, že proti předmětnému rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky (§ 178 odst. 4 daňového řádu), a dne 22. 5. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí o námitce č.j. 4363620/20/2000-11452-107363 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým námitky proti exekučnímu příkazu zamítl.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce předně namítá vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (**nepřezkoumatelnost** rozhodnutí), jelikož žalovaný rozhodl o jejím návrhu jako o námitce ve smyslu ust. § 159 daňového řádu i přesto, že svým obsahem i názvem šlo zcela zjevně o návrh na zastavení daňové exekuce ve smyslu ust. § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, přičemž „odůvodnění“ tohoto postupu odbyl pouze strohým shora uvedeným prohlášením.
4. Žalobce má za to, že návrh na zastavení daňové exekuce dle ust. § 181 odst. 2 daňového řádu není opravným prostředkem ve smyslu ust. § 178 odst. 4 daňového řádu, nýbrž se jedná o speciální a samostatný institut obrany proti vedení exekuce jako takové. Ostatně je naprosto nelogické, aby zákonodárce jedním ustanovením stanovil právo na zastavení daňové exekuce, načež by následně jiným ustanovením uplatnění tohoto práva generálně vyloučil.
5. Žalobce je toho názoru, že měl právo domáhat se zastavení daňové exekuce dle ust. § 181 odst. 2 daňového řádu, toto právo mu ovšem bylo jednáním žalovaného de facto odepřeno. Přitom námitka a návrh na zastavení exekuce dle daňového řádu jsou rozdílné instituty, pro jejichž naplnění je třeba zkoumat naprosto odlišná kritéria. Žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotí pouze kritéria pro naplnění práva na uplatnění námitky, nikoliv pro naplnění práva na zastavení daňové exekuce.
6. Žalobce má za to, že rozhodnutí je nezákonné ve smyslu ust. 78 odst. 1 soudního řádu správního, jelikož v rámci předmětného daňového řízení byly **naplněny důvody pro zastavení daňové exekuce**, které plédoval v návrhu na zastavení daňové exekuce dle ust. § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu ze dne 21. 2. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Zatímco ostatní důvody pro zastavení exekuce uvedené v § 181 odst. 2 daňového řádu jsou důvody konkrétními, důvod uvedený pod písmenem i) je formulován všeobecně a jeho účelem je umožnit, aby výkon rozhodnutí byl zastaven i v jiných závažných případech, které pro jejich možnou rozmanitost nelze s úplností předjímat, resp. podrobit konkrétnímu popisu.
8. Žalobce odkázal na ustálenou nalézací praxi Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, dle které platí, že „jiným důvodem“ k zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o.s.ř.“) je i případ, kdy tímto výkonem dochází k popření základních principů právního státu a ke zcela zjevné nespravedlnosti viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2230/16 a ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 9/15 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2019, sp. zn. 8 Afs 250/2018-54. Žalobce konstatuje že, je současně Ústavním soudem a Nejvyšším správním soudem traktováno, že závěry k „jiným důvodům“ podle civilní procesní úpravy lze, s přihlédnutím k případným zvláštnostem, považovat za přenositelné k „jiným důvodům“ podle daňového řádu.
9. Žalobce má za to, že v řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce dle ust. § 181 odst. 2 daňového řádu rovněž platí, že lze úspěšně zpochybnit i vykonatelný exekuční titul, což může vést k zastavení daňové exekuce.
10. Dle názoru žalobce s ohledem na skutečnost, že mu bylo znemožněno hájit se v plné míře před žalovaným, resp. prokázat svá tvrzení důkazy zajištěnými policejním orgánem (ačkoliv je zjevné, že tyto důkazy existují!), je výkon rozhodnutí žalovaného zcela zjevně nespravedlivý. Rovněž výkonem rozhodnutí, resp. již samotnými vykonatelnými tituly, byly porušeny základní principy právního státu - právo na spravedlivý proces. Dle žalobce tak jsou naplněny podmínky pro zastavení daňové exekuce ve smyslu ustanovení § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, neboť při naplnění těchto podmínek má správce daně povinnost zastavit daňovou exekuci, ať již z moci úřední, nebo na návrh a není zde tedy prostor pro správní uvážení.
11. **Žalovaný** navrhl zamítnutí žaloby.
12. Žalovaný vycházel primárně ze skutečnosti, že proti exekučnímu příkazu nelze dle ust. § 178 odst. 4 daňového řádu uplatnit opravné prostředky (dle ust. § 108 odst. 1 a) daňového řádu je odvolání řádným opravným prostředkem), ale lze proti němu brojit námitkou ve smyslu ust. § 159 daňového řádu, která je prostředkem ochrany při placení daní, s tím, že v rámci řízení o námitce správce daně pak zkoumá především, zda existuje exekuční titul, jeho vykonatelnost, existenci daňového nedoplatku, pravomoc a příslušnost prvoinstančního orgánu k vydání rozhodnutí, tzn. že posuzuje zákonnost exekučního příkazu (ke dni jeho vydání) obdobně, jak by učinil v odvolacím řízení (pokud by proti exekučnímu příkazu bylo odvolání připuštěno, jak tomu bylo za znění daňového řádu účinného do 31. 12. 2013).
13. Vzhledem k tomu, že podání žalobce bylo učiněno ve lhůtě pro podání námítky dle § 159 odst. 1 daňového řádu (30-ti denní lhůta) a z obsahu podání bylo patrné, že především brojí proti vykonatelnosti exekučního titulu, potažmo vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů, přistoupil žalovaný k vydání rozhodnutí o námitce.
14. Žalovaný zdůraznil, že jelikož žalobce brojí proti vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů, které jsou součástí exekučního titulu, tj. výkazu nedoplatků ze dne 3. 2. 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalovaný se vykonatelností předmětných dodatečných platebních výměrů v napadeném rozhodnutí zabýval. Uvedl např., že dodatečné platební výměry byly vydány dne 29. 11. 2019, ve stejný den byly i doručeny, nebylo proti nim podáno odvolání a nabyly tedy právní moci dne 31. 12. 2019 (viz str. 4 dole napadeného rozhodnutí). Předmětné dodatečné platební výměry byly řádně doručeny a bylo jen na žalobci, aby v souladu se zásadou *vigilantibus iura* (právo náleží bdělým) střežil svá práva a v zákonem stanovené lhůtě proti předmětným dodatečným platebním výměrům podal odvolání.

15. Dále konstatoval, že žalobce spatřuje jiný důvod k zastavení daňové exekuce v zjevné nespravedlnosti (nespravedlivě vydán exekuční příkaz, jelikož byly nesprávně vydány dodatečné platební výměry).
16. K zjevné nespravedlnosti žalovaný uvádí, že, pokud žalobce nesouhlasil s předmětnými dodatečnými platebními výměry, měl proti nim podat odvolání s tím, že námitkami směřujícími proti samotnému dodatečnému vyměření (např. nemožnost předložení správcem daně požadovaných dokladů, které má dle žalované v držení policejní orgán) se nelze zabývat ani v rámci řízení o námitkách proti exekučnímu příkazu ani v rámci řízení o zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem. Správce daně byl oprávněn vydat exekuční příkaz, neboť byly splněny všechny předpoklady pro jeho vydání, tj. především existence exekučního titulu, jeho vykonatelnost, existence daňového nedoplatku, pravomoc a příslušnost prvoinstančního orgánu k vydání rozhodnutí.
17. Žalovaný dále konstatoval, že na danou věc žalobcem uvedené nálezy Ústavního soudu a rozsudek Nejvyššího správního soudu nedopadají, neboť se jedná o zcela odlišné kauzy.
18. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval **replikou** ze dne 23. 11. 2020, ve které kromě shora uvedeného zdůraznil, že nezpochybňoval vykonatelnost exekučního titulu, coby procesního institutu. Namítal zjevnou nespravedlnost výkonu rozhodnutí již vykonatelného rozhodnutí. Žalovaný však v rozhodnutí nehodnotil, zda byly naplněny důvody pro zastavení daňové exekuce.
19. Co se týče žalovaným uváděným nepodáním odvolání ze strany žalobci, žalobce uvádí, že zákon návrh na zastavení exekuce nelimituje žádnou lhůtou, nepodmiňuje jej vyčerpáním opravných prostředků ani nezakazuje jeho podání z jakéhokoliv jiného důvodu.

III.

Posouzení žaloby

20. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaná ani žalobce na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagovali, je tedy dána fikce jeho souhlasu s takovým postupem.
21. Soud dospěl k závěru, že včas (dne 27. 7. 2020 k poštovní přepravě) podaná žaloba je důvodná.
22. V první žalobní námitce žalobce namítá vadu řízení spočívající v tom, že žalovaný nerozhodl o tom, co žalobce navrhoval, ale o námitce, kterou žalobce nepodal.

23. Dle ust. § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu, [s]právce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky.
24. Dle ust. § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, [s]právce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.
25. V komentáři Wolters Kluwer k § 181 odst. 2 písm. a) se uvádí: „Podle písm. a) je důvodem zastavení daňové exekuce okolnost, že pro její nařízení nebyly splněny zákonné předpoklady. Základním věcným předpokladem nařízení exekuce je existence exekučního titulu; mezi další předpoklady náleží jeho vykonatelnost, a to jak formální, kterou dokládá doložka vykonatelnosti, tak i materiální; zachování lhůty pro vymáhání (její uplynutí však zákon uvádí jako samostatný zastavovací důvod); postižitelnost předmětu exekuce; a dodržení pravidel směřujících k ochraně dlužníka, uvedených v § 263 a § 264 o. s. ř.; k tomu srov. komentář k § 178 bod 5 a násl. Byla-li exekuce nařízena, přestože kupř. rozhodnutí, jež bylo exekučním titulem, bylo nicotné nebo nebylo formálně či materiálně vykonatelné [v tomto ohledu lze využít závěrů vyslovených k § 268 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], musí být taková exekuce zastavena. Obecně lze k tomuto zastavovacímu důvodu uvést, že nedostatek předpokladů pro nařízení exekuce je nutno v prvé řadě zohlednit v případném odvolacím řízení. Zastavení exekuce z tohoto důvodu přichází v úvahu teprve tehdy, byla-li exekuce pravomocně nařízena.“
26. Ze shora citovaného komentáře vyplývá, že napadal-li žalobce ve svém návrhu na zastavení exekuce vykonatelnost a učinil tak v době, kdy bylo možné podat odvolání resp. námitky do exekučního příkazu, bylo namíste posoudit tento návrh jako námitku a rozhodnout o ni.
27. Dle soudu je tedy směrodatný důvod, pro který chtěl žalobce exekuci zastavit. Srovnej též komentář WK k ust. § 181 odstavec: „**i. Návrh na zastavení exekuce nebo odvolání?**“, který se sice týká soudní exekuce, jehož závěry však lze uplatnit i na exekuci daňovou a který uvádí, že *se zřetelem na požadavek rychlosti řízení o soudní výkon rozhodnutí je nutno vždy posoudit ve smyslu ustanovení § 41 odst. 2 o. s. ř. co nejdůsledněji obsah podání povinného a uvážít, zda jde o odvolání či o návrh na zastavení výkonu rozhodnutí (nejde-li o návrh na odklad provedení výkonu rozhodnutí).*
28. Dle ust. § 103 odst. 2 daňového řádu [r]ozhodnutí, které je účinné, je vykonatelné, jestliže se proti němu nelze odvolat, nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek, a uplynula-li lhůta k plnění, pokud byla stanovena.
29. Žalovaný sice uvedl, že žalobce brojil proti vykonatelnosti dodatečných platebních výměřů, které jsou součástí exekučního titulu, tj. výkazu nedoplatek ze dne 3. 2. 2020 a že se vykonatelností předmětných dodatečných platebních výměřů v napadeném rozhodnutí zabýval, uvedl např., že *dodatečné platební výměry byly vydány dne 29. 11. 2019, ve stejný den byly i doručeny, nebylo proti nim podáno odvolání a nabyly tedy právní moci dne 31. 12. 2019 (viz str. 4 dole napadeného rozhodnutí).*
30. Žalobce však ve svém návrhu na zastavení exekuce žádný z těchto atributů nenapadl. Naopak v návrhu na zastavení exekuce se jasně podává, že žalobce považuje tyto platební výměry za vykonatelné. V druhé větě předposledního odstavce návrhu je uvedené: „*Rovněž výkonem rozhodnutí, resp. již samotnými vykonatelnými tituly, byly porušeny základní principy právního státu – právo na spravedlivý proces.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. Dále je z návrhu patrné, že důvodem pro zastavení exekuce je dle žalobce skutečnost, vyjádřená v první větě předposledního odstavce: „*S ohledem na skutečnost, že povinné bylo znemožněno hájit se v plné míře před správcem daně, resp. prokázat svá tvrzení důkazy zajištěnými policejním orgánem (ačkoliv je zjevně, že tyto důkazy existují!), je výkon rozhodnutí zcela nespravedlivý.*“
32. Ze shora uvedeného je tedy zcela zřejmé, že žalobce nenapadá vykonatelnost exekučního titulů, ale napadá průběh řízení, které vedlo k vydání samotných platebních výměrů, v čemž spatřuje „jiné důvody pro zastavení exekuce“ ve smyslu ust. § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu.
33. Žalovaný poté, co shrnul řízení, které vedlo k vydání dodatečných platebních výměrů, proti kterým se žalobce neodvolal, tomuto důvodu v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl:
„Finanční úřad pro hlavní město Prahu přezkoumal námitkami napadený exekuční příkaz v požadovaném rozsahu a dospěl k závěru, že Exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu č.j.: 843225/20/2005-80542-111026 ze dne 3. 2. 2020 byl vydán v souladu se zákonem.“
34. Městský soud proto souhlasí se žalobcem, že žalovaný předně posoudil nesprávně obsah návrhu na zastavení exekuce, jelikož žalobce vykonatelnost exekučního titulu nenapadal, ale brojil proti průběhu řízení, které vedlo k vydání dodatečných platebních výměrů, v čemž spatřoval jiný důvod pro zastavení exekuce.
35. Městský soud dále musí dát za pravdu žalobci, že žalovaný se fakticky tímto důvodem nezabýval. Soud musí odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. května 2014, č.j. 22 Af 114/2012 – 43, který zformuloval následující právní větu: „*V rámci vymáhacího řízení (§ 175 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) se již neposuzuje správnost či zákonnost podkladového rozhodnutí, jímž byla daň vyměřena, ani zákonnost procesu, který jejím vyřazením předcházela, ale posuzuje se toliko otázka vykonatelnosti podkladového rozhodnutí.*“
36. Žalovaný se tedy vůbec neměl zabývat procesem, který vedl k vydání dodatečných platebních výměrů a zjišťovat, zda bylo *daňové řízení vedeno v souladu s platnou právní úpravou a nedochází k nezákonnému postupu ze strany správce daně* (viz první věta předposledního odstavce napadeného rozhodnutí), ale měl posoudit, zda skutečnosti uváděné žalobcem (nemožnost předložit důkazní prostředky ve vyměřovacím řízení) mohly představovat jiné důvody pro zastavení řízení a následně o takovém návrhu rozhodnout, což žalovaný neučinil. Rozhodnutí je tak rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož nevyčerpalo návrh účastníka.
37. Soud má proto za to, že první žalobní námitka je důvodná a rozhodnutí je nezákonné, jelikož řízení je stíženo vadou, která mohla vést k jeho nezákonnosti, a jelikož rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s..
38. Soud ze stejného důvodu nebude posuzovat druhou námitku, kterou žalobce namítá, nezákonnost rozhodnutí, jelikož byly naplněny důvody pro zastavení řízení o exekuci. Jak soud konstatoval shora, žalovaný se těmito důvody nezabýval, a proto se jimi nemůže zabývat soud.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Městský soud s odkazem na shora uvedené napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s zrušil. V dalším řízení by se měl žalovaný vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku, zabývat důvody pro zastavení exekuce uváděnými žalobcem a o jeho návrhu na zastavení exekuce rozhodnout.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3.100,- Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1.428,- Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6.800,- Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8.228,- Kč a dále 3.000,- Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. září 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.